

Soňa Bulbeck

Vyhorená

MARENČIN PT

*Soňa
Bulbeck*

Vyhorená

MARENČIN PT

© Soňa Bulbeck, 2020
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.
842. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0621-7 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0622-4 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0623-1 (ePub)

PROLÓG

„Vyhorená?“ neveriacky vyhrkla Adriana, keď si v duchu bleskovo preložila z angličtiny výraz *burnt out*, ktorý v súvislosti s jej stavom práve použil jej anglický obvodák, evidentne indického pôvodu, ktorý sedel oproti nej.

„Nuž, áno, došli nám výsledky všetkých testov, ktoré sme vám robili v priebehu posledných dvoch týždňov. Krv... moč... EKG... tlak... všetko je v absolútnom poriadku, takže tá vaša nevládnuteľná únava a bolesť hlavy môžu mať iba túto jedinú príčinu...“ rozhodil doktor Sibha rukami.

„Ale... ja...“ začala váhavo Adriana, ale nakoniec vetu nedokončila. Vlastne nevedela, čo povedať... Počula už o tejto diagnóze, ale ešte sa nikdy osobne nestretla s niekým, kto ju mal... Vedela, že tu v Londýne ňou trpí podstatne viacej ľudí ako na Slovensku. Bolo jej jasné, prečo... Hektický životný štýl, neustály stres v práci a tlak na podávanie výkonu tu bol enormný... U nej to nebolo inak... Pracovala v obrovskej finančnej inštitúcii s presným kariérom rozdelení, kde každý každého sledoval, či sa nejakým spôsobom nevymyká z normy a či náhodou nepracuje lepšie ako ten druhý a mohol by sa dostať niekde ďalej. Sama cítila, že je z toho unavená a len s vypätím všetkých síl sa nútila vstať ráno do práce. Aj to každodenné, obyčajne aj vyše hodinové, cestovanie metrom ráno, s ostatnými cestujúcimi, všetci natlačení ako sardinky, kde každý so svojou kávou čumel do mobilu a kde sa jej obracal žalúdok od blízkosti ľudí, ktorých vôbec nepoznala, ale bola pri nich tak blízko, že cítila ich pot, deodorant, vodu po holení či parfum – ten len v tých lepších prípadoch... A večer sa to opakovalo, akurát miesto kávy každý držal v ruke balíček s takeaway večerou a vzduch tak ešte zhustol zmesou vôní indického kari, čínskych rezancov či klasických anglických *fish and chips*. *Brrr!* podvedome ju striaslo.

„Vidím, že viete, o čom hovorím... Verte mi, nie ste ani prvá, ani posledná, ktorá tu sedí v mojej ordinácii. Je zaujímavé, že väčšina mojich pacientov sú presne tak ako vy, mladé ženy okolo tridsaťpäťky, slobodné, bez záväzkov, ktoré dali doteraz všetku energiu do budovania kariéry a zrazu zistili, že už nemôžu ísť vyššie a nevedia, ako ďalej...“

„A čo sa s tým dá robiť?“ spýtala sa Adriana, predstavujúc si v duchu, že skončí pravdepodobne s nejakými liekmi typu antidepresív...

„Vypíšem vám práceneschopnosť... zo začiatku na tri týždne... potom uvidíme, ale liečba obyčajne trvá tri až šesť mesiacov. Sestrička vám dá adresu na psychoterapeuta... bude mať s vami sedenia raz za týždeň... odporúčam vám relaxovať... masáže... horúce kúpele... ak by sa vám dalo, tak vycestovať niekde do tepla, napríklad do Španielska. Slnko je záračný dobijač energie – stále ho nevieme nahradiť žiadnymi liekmi... mimochodom, hráte golf?“ opýtal sa so záujmom.

„Nie...“ prekvapene vydýchla Adriana.

„Tak začnite. Je to skvelý prostriedok ako si vyčistiť hlavu a zároveň výborne pomáha v koncentrácii... musíte pri ňom totižto skoordinať hlavu aj telo... Angličania to dobre vedeli už oddávna a určite ani jeden z anglických lordov netrpel depresiou alebo nebol vyhorený...“ usmial sa doktor pobavene nad vlastným vtipom.

Vidiac Adrianine vyplašené oči, otcovsky dodal: „Hlavu hore, Adriana, všetko bude dobré... ste mladá, zdravá, život máte pred sebou... len treba o neho teraz trochu zabojsť...“

KAPITOLA 1

„Tak príď ku mne do Saudi, tu máme slnka dosť...“ veselo zahlaholila Daniela, keď sa im za pár dní podarilo spojiť cez Skype. „Dnes bolo iba tridsaťsedem, však vieš, je už október...“ smiala sa a jej veľké zelené oči s dlhými mihalnicami sa smiali tiež. Sedela so skríženými nohami na sofe vo svojej vile v Meridian compounde v Rijáde, hlavnom meste Saudskej Arábie, oblečená v širokých bavlnených nohaviciach a bielom tielku, v ktorom ešte viac vynikla jej opálená pokožka.

„Žartuješ?“ zasmiala sa aj Adriana, ktorú priateľkin optimizmus vždy rozveselil.

„Ale vôbec nie...“ dušovala sa Daniela. „Pozri, moja spolubývajúca končí v nemocnici budúci týždeň... jej nástupkyňa je Filipínka a už si dala požiadavku, že chce bývať v susednej vile s Filipínkami. To znamená, že mám voľnú izbu až dotedy, kým zase nepríde nejaká Európanka, čo by chcela so mnou zdieľať vilu... a momentálne o žiadnej neviem... takže voilà...“ rozhodila Daniela rukami v teatrálnom geste. Robila pôrodnú asistentku na súkromnej gynekologickej klinike v Rijáde už tretí rok a veľmi dobre vedela, ako to tam chodí aj s personálom a so všetkým. Adriana vedela, že jej môže veriť – a nielen s ohľadom na pomery v compounde. Poznali sa od detstva a ich cesty sa rozišli až potom, keď sa Adriana po skončení Vysokej školy ekonomickej rozhodla

zbierať skúsenosti v Londýne. Daniela ostala pracovať v Bratislave a do Rijádu odišla, až keď v tridsiatich troch rokoch pochopila, že nech by na Kramároch robila aj dvadsaťštyri hodín denne, aj tak si nezarábí na byt a bude prakticky celý život bývať v podnájme. Takže sa zaregistrovala v zahraničnej agentúre, a keď prišla ponuka ísť pracovať do Saudi, prijala ju a podpísala kontrakt na dva roky. Keď jej minulý rok ponúkli predĺženie (aj napriek niekoľko rokov trvajúcej saudizácii, čiže snahe saudskej vlády zamestnať predovšetkým svojich občanov, saudských zdravotných sestier bol stále nedostatok), nezaváhala ani na okamih a predĺžila si pobyt o ďalšie dva roky. Vzápätí si kúpila dvojizbový byt v atraktívnej lokalite neďaleko práve budovanej Autobusovej stanice v Bratislave na Nivách. Zo svojho rijádskeho platu nemala žiaden problém splácať hypotéku a ešte jej aj ostalo aj na dve-tri exotické dovolenky do roka...

„Ja... ja... neviem, či si môžem teraz pýtať neplatené voľno...“ habkala prekvapená Adriana, „plus mám sedenia s tým psychoterapeutom raz za týždeň... je to v rámci liečby... musím tam chodiť, inak mi zrušia péenku...“ hľadala dôvody, aj keď v kútiku duše jej niečo našepkávalo, že vykašľať sa na všetko v Londýne a zmiznúť do Saudi by bolo momentálne možno naozaj to najlepšie riešenie...

„A je aspoň pekný ten tvoj psychoterapeut? Akej je národnosti?“ šibalsky pokračovala Daniela, zvyknutá v Saudi na mix ľudí z celého sveta.

„No, celkom ujde, ale nie som si istá, či nie je mladší ako ja...“ zasmiala sa Adriana. „Je Ír, ale vôbec nie je ryšavý alebo pehavý, ale celkom pohľadný... akurát je taký...“ Adriana chvíľu hľadala vhodné slová... „taký až príliš upokojujúci... snaží so mnou hovoriť veľmi pomaly a pokojne a furt pitvať moje pocity... a stále opakuje, že mám myslieť na seba a že to nie je egoizmus, ale nevyhnutnosť... Vytáča ma to, ale možno je to zámer...“

„No, moja, nikdy nevieš, možno je to súčasť terapie... inak to musí byť zaujímavé povolanie vráť sa niekomu v súkromí... a vôbec, čo na to Pavel?“ odhodlala sa Daniela opýtať na Adrianinho priateľa. Adriana ho už dlhšie nespomínala a Daniela vedela, že mali nejaké nezrovnalosti pred pár mesiacmi, ale čakala, že jej priateľka sama povie, ako sa situácia ďalej vyvíja. Pavla takisto poznala od detstva, vyrastali všetci spolu na jednej dedine. Keď priletela do Rijádu, tak sa cítila dosť osamelá a v duchu tak trochu Adriane závidela, že má niekoho blízkeho pri sebe. Na druhej strane, Pavel rozhodne nebol jej typ... Bol to tak trochu frajer, ktorý nikdy nebol s ničím spokojný – ani s Adrianou, hoci bola naozaj pekná, šikovná, vzdelaná a keby chcela, mohla mať takých ako on na každý prst desať. Daniela doteraz nechápala, čo na ňom Adriana vidí, ale nestarala sa... Koniec koncov, tiež mala za sebou niekoľko nevydarených

vzťahov a vedela najlepšie, že všetko je oveľa komplikovanejšie, ako sa na prvý pohľad zdá. V každom prípade dúfala, že Pavel práve teraz Adrianu podrží. Bolo jej jasné, že priateľka je na tom naozaj dosť zle...

„Ale ten,“ mávla Adriana rukou, „ten to len zľahčuje ako obyčajne... Povedal, že si len vymýšlam a že mi nič nie je a že tu sú všetci *polapkaní*, že by ich niekto mohol obviňovať, že niečo zanedbali, a keďže Angličania sa naozaj radi sťažujú, tak sa doktori takýmto spôsobom istia, aby ich náhodou niekto nežaloval. A keď teda nechodím do roboty, tak môžem vyvádzať doma večere a každý deň si rozkáže niečo podľa receptu svojej maminky a potom to ohundre, že to nie je také dobré, ako keď to uvarila ona... Nechápe, že nechodím do roboty preto, lebo som fakt unavená a že mám niekedy pocit, že nevládzem ani pohnúť rukou či nohou... Minule som chcela ísť do fitka, ani bicyklovať som nemohla...“ vzdychla si Adriana.

„Aha, rozumiem,“ prikývla Daniela... „a žiadne také, akože... láska moja, tak keď ťa tá robota dostala do takéhoto stavu, tak sa na ňu vykašli, ja zarábam teraz dosť, vezmeme sa a založíme si rodinu... ‘ Však spolu chodíte už osem rokov, nie?’“

„Deväť,“ opravila ju Adriana. „Nie, nič také mi zatiaľ nepovedal, a ani nemám pocit, že sa na to chystá... Nevie, nejakú mu zjavne nedochádza, že mám už tridsaťšesť rokov a že mať bábo v tridsiatich siedmich by bolo celkom načas... A ja osobne mám už celkom dosť tých rečí u nás doma o tikaní biologických hodín a otázok, kedy sa už konečne vezmeme a že sa moja starká chce dožiť pravnúčaťa a podobne...“ skoro s plačom skončila Adriana.

„Moja, neber si to tak, však vieš, že sme rovnako staré, ja to mám na tanieri takisto – akurát s tým rozdielom, že všetci vedia, že teraz nikoho nemám, tak neotravujú... Ale úplne stačí, aby som nejakého kolegu spomenula dvakrát, hneď sa spýtajú, či s ním chodím...“ opäť sa rozosmiala Daniela, snažiac sa priateľku trochu povzbudiť... „Možno by si mala Pavla trochu postrčiť, však vieš, akí sú chlapi, niektoré veci im jednoducho nedochádzajú...“ uškrnula sa potmehúdsy.

„Možno hej,“ súhlasila Adriana, „ale chcem naozaj žiť celý život s chlapom, ktorého treba stále niekam postrkovať? Na druhej strane, ty vieš najlepšie, koľko som už do toho vzťahu investovala... a to mám teraz celé zahodiť?!“

„No, ja mám pocit, že to tvoje vyhorenie nie je len o práci... že je toho podstatne viac, čo ťa dostalo do tohto stavu...“ pokrčila Daniela plecami. „Tak či onak, moja ponuka platí... Kedykoľvek sa rozhodneš, si tu vítaná... a nezabúdaj, slnko tu svieti tristošesťdesiat dní do roka...“ usmiala sa povzbudzujúco na priateľku.

KAPITOLA 2

Slnko svietilo aj v golfovom rezorte v španielskej Nerje, kde sa spoločne s Adrianou ďalších desať účastníkov golfového kurzu zoznamovalo so základnými pravidlami tohto športu. Keď Adrianin psychoterapeut kvôli nejakej konferencii zrušil jej najbližšie sedenie, Adriana sa rozhodla poslúchnuť radu doktora Sibhu a vymenila šedivé sychravé anglické počasie za slnečné španielske...

Takto v októbri boli pobyty naozaj lacné a letenky tiež... Spiatočná letenka Londýn – Malaga stála o polovicu menej ako napríklad letenka Londýn – Bratislava. Nie, domov sa jej nechcelo, nebola pripravená na vysvetľovanie a zvedavé otázky, a vôbec, cítila, že okrem slnka potrebuje byť aj trochu sama a utriediť si myšlienky, ktoré sa jej v hlave len tak rojili...

„Slečna Adriana, musíte sa sústrediť a predstaviť si, kde chcete, aby loptička dopadla...“ upozorňoval ju šarmantný Ralf, vyšportovaný golfový inštruktor, oblečený v bielom polo tričku a v bielych nohaviciach. „Vy jej dávate cieľ, nemôže ísť tam, kam sa jej zachce...“ usmial sa na ňu milo a následne predviedol elegantnú ukážku odpalu.

„Ach...“ vydýchla Adriana obdivom.

„Nebojte sa, za pár dní to takto pôjde aj vám... Zajtra dopoludnia budeme trénovať na trenažéri a v stredu budeme zase tu...“ s úsmevom jej podal golfovú palicu a svižným krokom odkráčal k ďalšiemu adeptovi.

Adriana prikývla a s úsmevom sa poobzerala okolo seba. Cítila sa medzi tými dôchodcami okolo ako tínedžerka... naozaj. Všetci tu mali tak päťdesiat, šesťdesiat a určite aj viac rokov. Niektorí behali po areáli na elektrických vozíkoch, ktoré hojne používali aj anglickí dôchodcovia v Londýne... hovorilo sa im tam *mobility scooter* a Adriana sa v duchu zahanbila za to, že v podstate nevie, ako so toto *približovadlo* povie po slovensky. *Žeby som bola naozaj už tak dlho preč, že zabúdam slovenčinu?* pomyslela si v duchu.

„Au, au...“ ozvalo sa zrazu neďaleko od nej a ona videla ako si starší pán pri vedľajšej jamke drží chrbát. Zjavne sa pri odpale rozohnal tak prudko, až ho seklo v krížoch. Kým stihla nejako zareagovať, už tam bol Ralf a pohotovo dotyčnému pomohol k najbližšej lavičke. Adriana sa narovнала... áno, aj ona si musí dávať pozor, stále ju bolelo celé telo a dve hodiny tréningu jej akurát stačili. Už sa tešila na oddych v teplom bazéne a dobrú večeru... Včera už bolo neskoro, keď priletela, ale dnes si nechcela nechať ujsť západ slnka na pláži...

„Pani učiteľka, ste to naozaj vy?“ s prevrpením vyhrkla a vyskočila zo stoličky, keď na hotelovú terasu vstúpila vysoká štíhla dáma s bielymi vlasmi a okuliarmi so zlatým rámom na nose.

„Adrianka, kde sa ty tu berieš?“ spoznala ju Silvia okamžite.

„Som tu na golfovom kurze... a vy?“

„Ach, ja bývam tu v Nerje už niekoľko rokov, dcérka... Ludmilka, ak si ju pamätáš... sa vydala za Španiela a bývajú tu... a tak som väčšinu času s nimi a teším sa z vnúčeniec... Prišla som na vystúpenie... bude tu dnes večer Flamengo... Kde sedíš?“ zareagovala pohotovo.

Po dvoch koktailoch dostala Adriana zo seba všetko, čo ju trápilo. Jej učiteľka tanca bola pre ňu búrľavou vrbou ešte v detstve a Adriana mala pocit, že sa na tom nič nezmenilo. „Aký je ten svet malý...“ vzdychla si, pozerajúc v Silviinom mobile fotky jej dvojročného vnuka a päťročnej vnučky. „Nikdy by mi nebolo napadlo, že my dve sa stretneme na pláži v Španielsku hádam po dvadsiatich rokoch...“ krútila Adriana neveriacky hlavou.

„Všetko sa deje, ako sa má,“ múdro povedala Silvia. „Určite nie je náhoda ani to, že si tu... Mala si sem prísť, aby si pochopila, čo naozaj od života chceš. Niektoré rozhodnutia sa nerodia ľahko. Zmeniť svoj život od základov niekedy vyžaduje veľkú odvahu a niekedy to aj trochu bolí... Nasleduj svoj inštinkt... ten ťa nikdy nesklame... A nič nie je horšie, ako keby si si na staré kolená mala vyčítať, že čo som mohla urobiť alebo kde som mohla byť, keby toto alebo keby hento... Pamätáš si ten kreslený maďarský seriál Miazgovci? Išiel vtedy, keď si bola malá... ‚Prečo som si ja hlúpa nezobrala Pištu Huffnágela?‘, Silvia sa iskrivo rozosmiala a štrngla si s Adrianou pohárom červeného vína...

Španielsky gitarista v pestrofarebnej košeli nevyzeral síce nijako extra, ale hral božsky... Dve vymalované a vyčesané slečny v širokých sukniach o dušu hrkotali kastanetami a pritom zúrivo dupotali nohami... Adriana ich pozorovala očarená. „Bože, ako to je dávno, čo som bola niekde na nejakom tanečnom vystúpení? A kedy som bola naposledy tancovať? A pri tom na ZUŠke nebolo nado mňa lepšej tanečnice...“ zasnívane si spomenula na všetky tie koncerty a vystúpenia, ktoré s tanečným krúžkom absolvovali... Na vynášanie Moreny či Tanec snehových vločiek alebo westernové tance Divokého západu. Ešte aj na stužkovej ona režirovala spoločné predtancovanie... aj keď tam bol prítomný aj Pavel, vtedy ho ešte vôbec nevnímala... začali spolu chodiť až o niekoľko rokov neskôr, keď sa aj on rozhodol prísť do Londýna. Chvilu si naivne myslela, že sa tak rozhodol kvôli nej... až neskôr pochopila, že sa mýlila... Bože, aké by to bolo úžasné, keby sa tak nemusela vrátiť do Londýna a mohla ostať tu, na slnku... a nič neriešiť... iba napríklad... tancovať... tancovať... tancovať... Podvedome zaklonila hlavu a zavrúc oči, zabudla na všetko okolo seba a len vnímala strhujúci rytmus...

Keď sa prebrala na ohlušujúci potlesk a otvorila oči, Silvia na ňu hľadela

s láskavým úsmevom. „Prepáčte, len si musím niečo súrne vybaviť,“ šepala Adriana a vybrala z kabelky mobil. *Prijímam*, napísala bleskovo Daniele cez WhatsApp a stisla *Odoslať*...

KAPITOLA 3

„Naozaj ma veľmi mrzí, slečna Siváková, že ste sa rozhodli od nás odísť,“ klasickými uhladenými anglickými frázami pokračoval Adrianin šéf, „ešte stále si to môžete rozmyslieť...“ veľavýznamne posunul na stole ležiacu Adrianinu výpoveď smerom k nej. Adriana chvíľu mlčala. Bolo to ťažké rozhodnutie, ale už ho urobila a nechcela ho zobrať späť. Keď jej šéf personálneho oddelenia minulý týždeň povedal, že jej nedajú neplatené voľno, že sa musí buď vrátiť do práce, alebo dať výpoveď, strávila bezsennú noc. A ráno bola rozhodnutá a na dôvodoch sa nič nezmenilo... Stále nemala rada tento priestor na tridsiatom prvom poschodí Millennium Tower, kde síce bolo vidno celý Londýn ako na dlani, ale vždy sa tam cítila ako vtáča v kletke. Medzi tým sklom a oceľou všade naokolo šéfova pracovňa, plná klasického nábytku, vyzerala ako z minulého storočia. Mr. Jeffers miloval svoj veľký vzor, Winstona Churchila, a nielenže fajčil cigary, ale aj jeho pracovňa bola zariadená v jeho štýle. Adriana mala pocit, že okrem cigár to tu páchne aj akousi zatuchlinou, nie priam fyzicky, ale psychicky cítila, ako sa tu doslova ľpie na starých časoch a ako čokoľvek nové a moderné – vrátane myslenia – tu nie je vítané...

„Nie, ďakujem, pán Jeffers, viete, mám na to zdravotné dôvody a snažím sa len poslúchnuť odporúčania doktora Sibhu, ktorý si myslí, že potrebujem úplnú zmenu prostredia...“

„Hm, takže sa nemienite uchádzať o prácu v nejakej inej finančnej inštitúcii podobnej ako naša? Viete, investovali sme do vás veľa, všetky tie školenia, tréningy, služobné cesty, predsa len by som bol nerád, keby sa dostalo ku konkurencii všetko, čo máte v tej vašej peknej hlavičke... Dúfam, že ma chápete...“ rozhodil tučnými rukami, až sa mu zatriasla retiazka na zlatých hodinkách zakvačených vo vrecku tmavosivej vesty...

Adriana vedela veľmi dobre, čo tým myslí... áno, konkurencia v City bola obrovská, ale jej ani len vo sne nenapadlo, že by mohla využiť vo svoj prospech to, čo vedela o firme... A vôbec, keby aj, je to jej hlava a má právo ju používať, ako uzná za vhodné. A tie narážky na to, že je pekná... Koľko dvojsmyšelných rečí si za tých päť rokov tu už vypočula – a nielen od šéfa, ale aj od ostatných kolegov. Keď pochopila, že sa tu kariérny postup rieši cez posteľ, bolo jej z toho grcno... Áno, aj to bola jedna z príčin jej vyhorenia,

to poznanie, že už nemôže ísť vyššie vo svojej kariére, kým nepristúpi na túto hru. Mlčky klopila oči, keď počúvala ostatné kolegyne – všetky už staršie a vydaté – ktoré sa vôbec netajili tým, že pokiaľ ide o služobný postup, všetky prostriedky sú dovolené. Naposledy sa o ňu pokúšal šéf jej oddelenia na služobnej ceste v Škótsku pred pár mesiacmi... Spali v malom hoteli v Edinburghu a mali izby hneď vedľa seba. Keď po večeri s klientom vyšli hore, trval na tom, že si musia dať ešte drink u nej v izbe a Adriana mala čo robiť, aby sa ho zbavila. Napriek tomu po návrate zo služobky na ňu žmurkal a robil tajuplné poznámky, takže sa okamžite v úrade rozchýrilo, že s Adrianou niečo mal... A ona nemala absolútnu možnosť dokázať, že to nie je pravda... Celá firma sa jej po tomto incidente zhnusila ešte viac ako predtým... Nie, neostane tu ani minútu dlhšie...

„Nemusíte sa obávať, neplánujem v dohľadnej dobe zamestnať sa v City, ale, samozrejme, uvítala by som, keby som dostala odporúčací list... pre budúcnosť...“ nadškrtila Adriana opatrne, o čo jej hlavne šlo. Áno, aj keď to vyzeralo, že je momentálne trochu ľahkomyselná, keď sa rozhodla odísť zo zamestnania bez nejakej inej práce v zálohe, rozhodne to tak nebolo a ona stále uvažovala veľmi pragmaticky...

„Ale áno, samozrejme, poviem šéfovi personálneho oddelenia, nech vám ho vystaví...“ úlisne odpovedal šéf a podal Adriane podpísanú žiadosť.

„Ďakujem,“ odpovedala a snažila sa vyhnúť podaniu ruky. Šéf sa však aj napriek svojej hmotnosti veľmi rýchlo vysúkal spoza pracovného stola a priam sa na ňu vrhol, predstierajúc klasické formálne objatie...

„Prasa hnusné,“ precedila Adriana po slovensky cez zuby, keď vyšla von, a striasla sa odporom. Toľko sa všade hovorilo o sexuálnom harašení, ale keď prišlo na lámanie chleba, tak všetci mlčali a tvárili sa, že sa ich to netýka. Toľká faloš všade a vraj krajina gentlemanov! Fuj!

Upokojila sa trochu až o pol hodinu v COSTA na káve. Sedela na vysokej stoličke pri okne a pozorovala otáčavé dvere do budovy, v ktorej ešte donedávna pracovala. Ľudia náhlivo vchádzali a vychádzali, muži v oblekoch, dámy v kostýmčekoch a na nich jesenné plášte – aj keď dnes výnimočne nepršalo, predsa bol už november a v Londýne bolo chladno. Všetci sa tvárili dôležite, s mobilmi v rukách alebo pri uchu... vchádzali a vychádzali a vchádzali a vychádzali... Adriana mala pocit, ako keby sa jej pred očami odvíjal film... ako keby sedela v kine a pozerala na plátno, kde sa odohráva nejaký príbeh, do ktorého ale ona už nepatrí...

„Prepáčte, je toto miesto voľné?“ vyrušil ju zo zadumania vysoký ženský hlas. „Ach, áno, prepáčte,“ ospravedlňujúco povedala Adriana a zobrala

z vedľajšej stoličky svoj kabát a kabelku... Kaviareň sa zaplnila a inde nebolo miesto na sedenie.

„Ach, vás predsa poznám, robili ste mi pred pár mesiacmi životnú poisťku...“ rozžiariła sa zrazu pani. „Ako sa máte? Vyzeráte výborne... používate nejakú novú kozmetiku... viete poradiť aj mne?“

„Samozrejme, rada,“ pobavene sa usmiala Adriana...

KAPITOLA 4

„To znie skoro ako Desať Božích prikázaní,“ zasmiala sa Adriana, keď otvorila email od Daniely s prílohou, ktorá sa volala: *Desať vecí, ktoré musíš vedieť prv, ako prídeš do Saudi!*

Obleč sa tak, aby si nemala holé nohy a ruky... ako turistka nemusíš mať abáju, čo je taká tá dlhá čierna pondola, ktorú tu nosia domáce a aj my, ale dlhé nohavice a blúzka s dlhými rukávami alebo sako to istia... a okrem toho, aj keď je tu momentálne pomerne teplo, buď si istá, že klíma v lietadle aj na letisku bude vyfútaná na maximum a mohla by si zmrznúť...

Odolaj akémukoľvek pokušeniu doniesť so sebou čo i len kvapku alkoholu... Mne sa síce minule podarilo prepašovať darčkové balenie TATRATEA v kozmetickej taštičke, ale ja som už prakticky domáca a ty si turistka, takže ťa budú viac prehľadávať...

Tvár sa, že nevieš ani do päť narátať a že si nevzdelaná dievča z Východnej Európy a nechaj si poradiť, ako kúpiť víza v automate... inak budeš stáť v dlhočíznej fronte pri okienku, kde určite bude dotyčný zamestnanec práve na káve alebo sa bude modliť...

Neber so sebou žiadne knihy alebo časopisy s fotkami nahých alebo obnažených žien – aj keby to mala byť reklama len na spodnú bielizeň... V lepšom prípade ti to zhabú, v horšom ťa pošlú späť...

Ja viem, že ťa vychovávala zbožná starká, ale nechaj doma Bibliu aj zlatý krížik na retiazke, lepšie neprovokovať...

Keď chceš doniesť nejaké suveníry, dones hrnčeky I LOVE LONDON, poprípade zapalovače alebo magnetky... Otvárače na víno ani na pivo nie sú vhodné a takisto ani záložky do kníh, tu sa veľmi nečíta...

Viem, že si cestovala kade-tade, ale ak mi náhodou ušlo, že si bola v Izraeli, tak ostaň rovno doma... S pečiatkou Izraela v pase ťa do Saudi nepustia...

Nezabúdaj, že sem ideš ako turistka a že tak musíš aj odpovedať, keď sa ťa budú pýtať, že prečo sem ideš... Budú chcieť adresu ubytovania, tak im daj

túto: Vila 236, Meridian Compound, 181 Street, Riyadh a kludne aj moje meno a telefónne číslo a povedz im, že ťa čakám vonku...

Keby vrátili do toho, že nemáš spiatočnú letenku, tak povedz, že chceme ísť spolu, takže si ich kúpime potom odtiaľto, keď ja budem vedieť, kedy mi dajú dovolenku – teda už to viem, ale oni to vedieť nemusia...

Keby bol nejaký problém, neboj sa, nepanikár, nerozčuľuj sa, len sa usmievaj a ono sa všetko nejako utrasie...

„To je celá Daniela,“ komentovala s úsmevom Adriana priateľkine rady a otočila sa od počítača k dverám, keď počula zaštrkotať kľúče.

„Teším sa, že ti je veselo,“ podrypol Pavel, „mne teda nie je... som stretol domáceho na schodoch... sa pýtal, že či chceme predĺžiť zmluvu... nám končí vo februári... a že ide zdvihnúť nájomné... že to všetci robia... kvôli Brexitu...“ pokrčil plecami a hodil sa na gauč.

Adriana mlčala... nevedela veľmi, čo na to povedať.

„Predpokladám, že mi budeš prispievať na nájomné... aj keď tu nebudeš... sme si to prenajali spoločne a to, že ty sa ideš teraz rekreovať do Saudi, na veci nič nemení... alebo áno?“ Pavel sa chcel evidentne hádať.

Adriana sucho preglgla... jej sa teda určite hádať nechcelo a jediné, čo si želala, bolo, aby už bola na míle preč... „Samozrejme, nemení, dostala som bonus od firmy, mám to na boku, rátať som s tým...“ povedala ticho.

„A čo s tým predĺžením?“ nedal sa odbiť Pavel.

„Pozri, vybav to s ním tak, že budeme predlžovať mesačne, tak ako to bežne robia ľudia, čo majú zero contract a riešia existenciu z mesiaca na mesiac. A nielen kvôli Brexitu, ale aj kvôli voľbám je tu všetko neisté... Všetko sa uvidí podľa toho, či vyhrajú voľby konzervatívci alebo liberáli... Naozaj nás nemôže teraz do ničoho tlačiť... A momentálne to určite nemá šancu ani prenajať nikomu inému a okrem toho vie, že my sme dobrí nájomníci – platíme načas, udržujeme byt v poriadku, nerobíme párty ani nemáme hlučné návštevy, nemôže si na nás sťažovať... A vôbec, vo februári už budem určite naspäť, v Saudi môžem byť na turistické víza maximálne tri mesiace,“ uzavrela debatu Adriana a odišla do kuchyne chystať večeru...

Niečo pred desiatou večer sa ozvala Daniela z WhatsAppu...

„Videla si email? Jasan?“

„Javor,“ pritakala Adriana slovnou hračkou z ich detstva.

„A ešte som sa zabudla... nie si alergická na mačky?“

„Ty máš mačku?“ vyleštila Adriana oči. „Však ty si nikdy nemala rada domáce zvieratá...“

„Nuž, nemala, ale Tieri nie je až tak domáce zviera... je to domáci maznáčik... vyhrieva mi posteľ, túli sa ku mne a vôbec, prinúti ma vstať a dať mu jesť, keď som príliš lenivá... Tak si alebo nie si?“ dobiedzala Daniela.

„No, neviem, doma sme síce mačku mali, ale tá bola vonku... v byte som ešte nikdy so žiadnou nebývala... ale hádam nie...“ špekulovala Adriana.

„No, keď sa ukáže, že si, tak ti niečo zoženiem... mám známeho farmaceuta, urobí mi, čo mi na očiach vidí... určite má aj niečo na alergiu...“ mala Daniela, ako vždy, pripravené riešenie.

KAPITOLA 5

„Allah Akbar, Al Hamdulillah...“ ozval sa monotónny hlas z palubného mikrofónu a ďalej pokračoval v arabčine. Pred Adrianou sa na obrazovke zjavil anglický text: *Toto je modlitba, ktorú sa prorok Mohamed zvykol modliť vždy predtým, ako sa vydal na cestu... modlime sa ju teraz spolu za požehnanie našej cesty...* Vzápätí pokračoval text jednoduchej modlitby, v ktorej sa dotyčný odovzdával do Alahových rúk a prosil ho o bezpečný návrat...

No, len dúfam, že je pilot dostatočne skúsený, aby zvládol našu cestu a že sa nespolieha iba na Alaha... uškrnula sa Adriana v duchu a vyzrela z okna. Veľký Boeing 737 pomaly roloval k ranveju, kde stálo v rade niekoľko ďalších lietadiel... Adriana rozoznala British Airways, Emirates aj Qatar Airways... z Heathrowu nízkorozpočtovky nelietali, žiadny Ryanair, EasyJet či Wizzair, také bežné na ostatných londýnskych letiskách. Adriana letela Saudi Airlines, saudskou národnou leteckou spoločnosťou a okrem modlitby na privítanie to signalizoval aj malý priestor v strede lietadla, špeciálne upravený na modlenie... Áno, v krajine, do ktorej cestovala, bolo zvykom modliť sa pokľačiaci päťkrát denne...

Za oknom na ňu hľadela bezútešne šedivá londýnska obloha. Padal drobný dážď, ktorý Angličania volali *drizzling* a bolo chladno. Striasla sa. Už sa nevedela dočkať slnka a modrej oblohy. Nuž áno, nebola jediná, čo nedávala nepríjemné anglické počasie a v globále existovalo na britských ostrovoch množstvo ľudí trpiacich depresiami, nedostatkom vitamínu D a podobnými radosťami práve z nedostatku slnka...

„Posádka, pripravte sa k odletu...“ ozval sa urgentne znejúci kapitánov hlas a lietadlo sa zatriaslo, keď sa motory zapli naplno. Adriana sa pevne chytila operadiel na ruky, pritisla chrbát o sedadlo a zavrela oči. Aj keď nemala problémy s lietaním, tento okamih nemala rada... Podobne ako pri pristávaní aj teraz zúrivo žuvala žuvačku a podvedome v mysli odriekala akúsi vlastnú modlitbu za bezpečný let...